

K 7/M 45

120000869066

СТОЛИЦА
НА КУЛТУРАТА
2019

Министерство
на културата
Община Русе

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

52.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
17 - 31.03.2012
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

52.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
17 - 31.03.2012
RUSE
BULGARIA

Ministry of Culture
Ruse Municipality

RUSE -
CANDIDATE
FOR EUROPEAN
CAPITAL
OF CULTURE
2019

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

52. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ **МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ**

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 17 – 31 март 2012

Русе – кандидат
за Европейска столица на културата 2019

Piano Libero

БОЯН ВОДЕНИЧАРОВ пиано

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869066

19.03 понеделник, 19 ч.

Доходно здание
зала Европа

448217

 ОББ
A Member of ING Group

Инвестбанк | АД

 Montupet

Изглежда, че истинският изпълнител винаги е на входа на свиренето, на прага на играта, винаги в предчувствие на радостта, откритието и удоволствието. Истинският музикант е винаги прелюдираща фигура. Предварителната игра с инструмента, установяването на отношения, разравянето на почвата, в която е възнездено въображението... Има едно удивително в прямотата си признание на Игор Стравински: *Композиторът прелюдира тъй, както къртицата рови земята*. Изказвания, които обвързват в единна семантична верига прелюдиране, композиция, пиано и земя /почва/, има няколко. Известното *Вие изравяте от земята един стил* на Пол Дюка към ученика си Любомир Пипков (Дюка е почти връстник на Дебюси, негов ценител и поддръжник); мъничкият клавирен цикъл на Лучано Берио за четирите основни стихии – сред тях, разбира се има Земно пиано/*Erdenklavier* (всъщност ясно е, че на пиано се свири гравитационно – клавишите се натискат, за да отговорят със звуци, които – обратно – отлитат нагоре); някои заглавия на младия немски композитор Ено Поне, които сочат материалното, преодоляната метафизика, природното като източник на идеи и вдъхновение – Нефт, Кости, Животно, Дърво, Корен, Сол... очевидно тук също в известен смисъл се изравя от земята един стил. Тук се импровизира, но с писалка, тук се изпитват структурните възможности, които времят в ленивата природа. Може обаче да изследваш и спонтанно, да се спуснеш в мрака на суровата и пасивна клавирна звучност и да търсиш и моделираш фигури, знаци, символи, подобия, спомени и предчувствия... В акта на прелюдиране свирачът е едновременно демуург и съзерцател; и генетик, и структуралист.

Знаменитите Прелюди за пиано на Клод Дебюси в две книги (I – 1909/10, II – 1912/13) са *прелюди* не към липсващи фуги или токати или ричеркари, а *прелюди към прелюдите*, една красива метафора за безкрайното. Не е случайно, че Дебюси изписва заглавието на пиесата в самия ѝ край, и то след многоточие – звуковият образ сублимира в думи; думите, словесният образ се трансформира в звукова картина по-нататък... Заглавията сякаш са стихвания на музиката, мълчаливи прелюдирания на мисълта и усещанията, които обаче биха могли и да

бъдат озвучени от нечий деликатен и внимателен слух в комбинация с умни и чувствителни пръсти. Това ще направи Боян Воденичаров тази вечер – ще прочете паузите между прелюдите на Дебюси, ще прокарва и преплита коридори между и към малките цветни феерии и фойерверки; най-после – ще играе непредвидимо с фантомното звуково вещество. И то – както се изразяват *електрониците* на техния си жаргон – в реално време.

Боян Воденичаров е роден през 1960. Още преди да започне обучението си в Българската държавна консерватория в София през 1979 печели втора награда на международния конкурс *Сенигалия*. През 1981 е трети на международния конкурс *Бузони* в Болцано, а две години по-късно печели трета награда на конкурса *Кралица Елизабет* в Брюксел. През 1986 и 1987 получава стипендията *Фулбрайт* за специализация при Леон Флайшер в консерваторията *Peabody* в Балтимор.

От тогава Боян Воденичаров е канен редовно в Европа, САЩ, Канада и Япония. Свири на редица реномирани фестивали като Фландрския фестивал, Фестивала на Валония, *Ars Musica* в Белгия, Клавирния фестивал в Амстердам, на френския *Mugem* и др. Изнася концерти в престижни зали като *Palais des Beaux-Arts* в Брюксел, *Концертгебау* в Амстердам, *Palais de la Musique* в Страсбург, зала *Сметана* в Прага, *Сантърн Хол* в Токио, залата на Рагмото в Торонто. Редовно свири като солист с Белгийския национален оркестър, Люежкия филхармоничен оркестър, Фландрския филхармоничен оркестър, Оркестъра на Хага, Щатскапеле Шверин, Симфоничния оркестър на Кертнер и с всички симфонични оркестри в България.

Освен като инструменталист Боян Воденичаров се изявява и като композитор и импровизатор. Част от пиесите му са изпълнявани във Франция, Германия, Белгия и България. Редовно си сътрудничи с джаз пианиста Арнолд Масар и саксофониста Стив Хубен.

През последните 15 години проявява интерес към стари инструменти като пианофорте и *tangentenfluegel* – рядка историческа разновидност на съвременния роял. На тези инструменти той записва за *PHI* клавирни триа от Моцарт, както

и избрани сонати на Хајдн. За *Denon Records* записва интеграл от сонати на Бетовен за цигулка и пиано с Роу Теракаго, за *Flora Records* заедно с Франсоа Фернандес изпълнява клавирни триа от Хајдн, сонати за цигулка и пиано, както и клавирни кuartети от Моцарт. Той си сътрудничи с други авторитети в областта на старата музика като Сигизвалд Кујкен, Ян Вермьолен, Марсел Понсел, Пит Кујкен. Последните му записи включват соло пиеси от Брамс (на *Бьозендорфер* 1880), Дебюси (на *Erapd* 1910) за компанията *Explicit*, сонати от Моцарт (на *Валтер* 1795) и проект с импровизирана музика за соло пиано за *Fuga Libera*.

От 1988 до 1991 Боян Вогеничаров е преподавател по пиано в ДМА – София, а от 1991 преподава пиано и камерна музика в кралските консерватории в Гент и Лиеж (Белгия). В момента е професор по пиано, пианoforte и импровизация в Кралската консерватория в Брюксел. През 2003, 2007 и 2010 е член на журито на конкурса *Кралица Елизабет*.

Програмата подготви
Драгомир Йосифов

